

Iran. Stop de dictatuur. 11 februari: van de revolutie van 1979 tot het nieuwe verzet in 2010

maandag 15 februari 2010

Het regime in Teheran viert de 31ste verjaardag van de revolutie van 1979. Die revolutie was het werk van de onderdrukten, arbeiders en armen. Op het ogenblik van de vieringen zijn er duizenden mensen die gevangen zitten omdat ze opkomen voor democratische rechten. De beweging gaat evenwel verder: van het protest tegen de vervalste verkiezingen is de beweging uitgegroeid tot een verzet tegen de dictatuur van de nieuwe elite. Als de beweging voor democratische rechten zich verbindt met de massastrijd van de arbeiders en armen, dan zal het regime vallen.

CWI-pamflet. PDF van de Engelstalige versie

- Weg met de dictatuur! Het waren de arbeiders en armen die de Sjah ten val brachten, weg met de onderdrukkers vandaag
- Vrijlating van alle politieke gevangenen, stop de doodstraf en de martelingen
- Voor het recht om partijen en arbeidersorganisaties te vormen, vakbondsrechten en het toekennen van het recht om vakbonden op te zetten aan alle arbeiders en soldaten
- Democratische rechten, democratische verkiezingen voor een revolutionaire grondwetgevende vergadering die kan beslissen over de toekomst van Iran
- Het protest verder ontwikkelen: voor het opzetten van actiecomités die regionaal en nationaal met elkaar verbonden zijn. Deze comités moeten vrije verkiezingen organiseren en garanderen
- Voor het recht van arbeiders om zich te organiseren, te staken en hun levens- en arbeidsomstandigheden te verdedigen
- Stop het inzetten van het leger tegen de bevolking. Geef de soldaten het recht om eigen vakbonden op te zetten, hun officiers te verkiezen op basis van permanente afzetbaarheid. Afschaffing van de Basiji en de Pasdaran
- Gelijke rechten voor vrouwen
- Stop de dictatuur over alle domeinen van het dagelijkse leven en de cultuur

- Stop de onderdrukking van Koerdische, Arabische en andere nationale minderheden

- Vrije media, vrije toegang tot internet, stop de censuur

Iran is een rijk land. Net zoals voor 1979 kan slechts een kleine minderheid profiteren van die rijkdom terwijl miljoenen mensen leden onder werkloosheid, tijdelijke contracten en armoede. Net zoals voor 1979 hebben de arbeiders en armen niet eens het recht om zich te organiseren en te protesteren tegen deze situatie. Het voorbeeld van de revolutie 31 jaar geleden toont echter aan dat brutale repressie niet volstaat om de massa's te stoppen eens ze in beweging zijn gekomen.

De herdenking van de revolutie (op 2 februari) door dit regime is even cynisch als de poging om de massabeweging van 31 jaar geleden te misbruiken. Toen eisten miljoenen mensen het einde van de autocratie van de Sjah en de kapitalistische dictatuur van de grote bedrijven onder toezicht van de Verenigde Staten dat Iran zag als een kolonie. De anti-imperialistische gevoelens van de arbeiders en armen werden net zoals de eis van een "republiek voor de armen" misbruikt om een nieuw systeem te vestigen waarbij de nationale kapitalisten samen met de nieuwe elite die beweert een uitdrukking van de islam te zijn, het land verder heeft uitgebuit om de eigen belangen te dienen.

De VS en andere imperialistische machten die het regime van de Sjah hebben verdedigd tot dit ten val kwam, kwamen nu niet verder dan krokodillentranen bij de acties van het Iraanse regime. Op hetzelfde ogenblik dreigen de kapitalistische regeringen van de VS en Israel met een aanval op Iran, mogelijk om een nieuwe oorlog te beginnen naast de imperialistische oorlogen in Irak en Afghanistan.

Heel wat arbeiders en jongeren hebben wereldwijd hun solidariteit betuigd met de Iraanse bevolking. Dat is een belangrijke ondersteuning voor de massabeweging in Iran. Er is een wereld van verschil tussen deze solidariteit en de hypocriete reacties van de grote kapitalistische machten.

- Stop de oorlogen in Irak en Afghanistan

- Geen oorlog tegen Iran door de VS of andere kapitalistische machten

- Internationale solidariteit op basis van de arbeidersbeweging, solidariteit met de revolutionaire beweging in Iran en tegen de hypocrisie van de Westerse machten die enkel hun invloed in de regio willen versterken.

De dreiging door het imperialisme wordt door het Iraanse regime gebruikt om haar macht te stabiliseren en de “natie te verenigen tegen de buitenlandse dreiging”. Maar Iran is geen “verenigd” land: enkele rijken profiteren van de uitbuiting van de massa’s door de kapitalistische bedrijven of de zogenaamde “stichtingen” die door de Pasdaran worden beheerd en die onder de controle staan van de families die verbonden zijn met het heersende deel van de klerikale bureaucratie, de mullah-miljonairs. Aan de andere kant zijn er de armen die lijden onder werkloosheid en armoede en die dagelijks de dictatuur van het regime ondergaan, zelfs in het persoonlijke en dagelijkse leven.

De officiële werkloosheid bedraagt 12%. Volgens onofficiële schattingen ligt de echte werkloosheid meer dan dubbel zo hoog: tot 30% van de bevolking heeft geen job. Zeker jongeren worden hard geraakt door de werkloosheid. Wie wel werk heeft, moet het vaak stellen met contracten van korte duur, zonder enige rechten en op ieder ogenblik met het gevaar om de job te verliezen. Het officiële minimumloon ligt onder de armoedegrens. Iedere poging om onafhankelijke vakbonden of stakingen te organiseren, wordt brutaal onderdrukt.

Ondanks deze repressie vormden de acties van de busarbeiders in Teheran en de suikrarbeiders in Haft Tapeh bemoedigende voorbeelden. Het regime beantwoordde deze acties met het gevangen nemen van de leiders van de busarbeiders van Teheran en de leiders van de onafhankelijke vakbond in Haft Tapeh.

Terwijl de oppositiebeweging wordt onderdrukt, bereidt het regime in Iran een nieuwe neoliberale aanval op de arbeiders en armen voor. De subsidies die worden gegeven om de prijs van bepaalde producten te drukken (onder meer voor brandstof en voedsel), zullen vanaf april en tegen 2015 worden verminderd met een bedrag dat overeenkomt met 100 miljard dollar. In april zal er al 10 tot 20 miljard dollar worden bespaard. Het regime beweert dat het deze besparingen zal opvangen met subsidies die direct aan de armen worden betaald, maar het is duidelijk dat deze operatie de inflatie een pak boven het huidige niveau van 15,7% zal drijven. Dit percentage is overigens al een onderschatting van de reële prijsstijgingen.

Ahmadinejad had in zijn eerste presidentscampagne in 2005 kritiek op het neoliberale beleid van Rafsanjani en kreeg voor die kritiek de steun van heel wat armen. Vandaag wordt deze steun ondermijnd door de kapitalistische schoktherapie die hij doorvoert in een poging om marktprijzen in te voeren.

- Stop alle aanvallen op de levensstandaard en de rechten van arbeiders

- Voor een degelijk inkomen, het onmiddellijk optrekken van het minimumloon boven de armoedegrens als stap naar een leefbaar inkomen. De lonen en inkomens van de armen moeten verbonden worden aan de inflatie.

- Democratische rechten voor alle arbeiders en werklozen, voor het recht om zich te organiseren, vakbonden op te zetten en te staken

- Voor de onmiddellijke vrijlating van alle gevangenen uit de arbeidersbeweging, zoals de vakbondsleiders van Haft Tapeh en de busarbeiders in Teheran

- Voor de nationalisatie van de grote banken en bedrijven die de economie controleren. Voor democratische arbeiderscontrole en –beheer van alle gemeenschapsbedrijven

- Strijden tegen het kapitalisme en het imperialisme. Voor een democratisch socialistisch Iran als onderdeel van een socialistische federatie van het Midden-Oosten als onderdeel van een socialistische wereld met volledige rechten voor alle nationale en etnische minderheden in Iran.

Mousavi en Karroubi, twee van de weinige kandidaten die toegelaten werden tot de verkiezingen van vorig jaar, bieden geen echt alternatief aan. Toen Mousavi premier was onder Rafsanjani in de jaren 1980, was hij mee verantwoordelijk voor de grootste slachtpartij van gevangenen genomen oppositieleiden uit de geschiedenis van het land. Karroubi verklaart zelf deel te zijn van een “het [islamistisch] systeem, als kind van het systeem is mijn lot verbonden met het systeem”. De beweging moet vandaag onafhankelijk optreden van de kapitalisten en de elite. Ze moet lessen trekken uit de ontgoocheling van 1979/1980, toen een nieuwe elite “revolutionaire” en religieuze frasen gebruikte om de macht te grijpen en te consolideren. Enkel een regering van arbeiders en armen kan democratische rechten garanderen en beginnen aan de omvorming van het land door het uit de greep van de elite en het kapitalisme te trekken.

- Versterk de oppositie – heropbouw van de arbeidersbeweging. Voor onafhankelijke vakbonden

- Ontwikkel de revolutionaire beweging: voor het opzetten van democratisch verkozen comités van de beweging die regionaal en nationaal verbonden zijn

- Voor arbeiderscomités die de arbeidsomstandigheden verdedigen en die deel uitmaken van de beweging. Uit deze comités kunnen nieuwe formaties voortkomen, in de traditie van de Shoras van 1979. De verkozen vertegenwoordigers moeten permanent afzetbaar zijn en niet meer verdienen dan een gemiddeld arbeidersloon.

- Er is nood aan een arbeiderspartij. De revolutie van 1979 werd op een zijspoor gezet door diegenen die stelden dat de arbeidersstrijd en hun organisaties zich moesten onderwerpen aan een alliantie met de fundamentalistische Islamistische oppositie van Khomeini. Er is nood aan een arbeidersprogramma met een duidelijk programma dat komaf maakt met de dictatuur en het kapitalisme

- Voor een regering van arbeiders en armen

- Voor een internationalistische, socialistische strategie tegen de dreiging van oorlog en in de strijd tegen het imperialisme

Dit pamflet en ander materiaal van onze internationale over Iran worden gebundeld op een nieuwe overzichtssite die ook materiaal in het Farsi brengt. www.socialistiran.net.

Reza stuurde ons een overzicht van enkele video's met beelden van de protestacties in Iran. Hieronder vind je verwijzingen naar deze video's.

- Video 1

- Video 2

- Video 3

- Video 4

- Video 5

- Video 6

- Video 7

- Video 8

- Video 9

- Video 10

- Video 11